

Prædiken til Anden påskedag

Joh. 20, 1-18

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven. Så løber hun hen til Simon Peter og til den anden discipel, ham som Jesus elskede, og siger til dem: »De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham.« Så kom Peter og den anden discipel og ville ud til graven. De løb begge to, men den anden discipel løb foran, hurtigere end Peter, og nåede først til graven; han bøjede sig ind og så linnedklæderne ligge der, men han gik ikke ind. Simon Peter, som fulgte efter ham, nåede nu også frem; han går lige ind i graven og ser linnedklæderne ligge der og klædet, som Jesus havde haft over hovedet; det lå ikke sammen med linnedklæderne, men rullet sammen på et sted for sig selv. Da gik også den anden discipel derind, han som var kommet først til graven, og han så og troede. Indtil da havde de nemlig ikke forstået Skriftens ord om, at han skulle opstå fra de døde. Disciplene gik så hjem igen. Men Maria stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod der og græd, bøjer hun sig ind i graven og ser to engle i hvide klæder sidde dér, hvor Jesu legeme havde ligget, én ved hovedet og én ved fødderne. De sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du?« Hun svarede: »De har flyttet min

Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.« Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus. Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?« Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.« Jesus sagde til hende: »Maria!« Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester. Jesus sagde til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.« Maria Magdalene gik hen og fortalte disciplene: »Jeg har set Herren,« og at han havde sagt dette til hende. Johannesevangeliet 20,1-18

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Det kan vist ikke komme bag på nogen af os, at påske i en kristen kontekst handler om Jesu opstandelse fra de døde.

Alligevel så lader opstandelsestroen vente på sig i dagens evangelium. Den er ikke forventet, hverken hos Maria Magdalene, Peter eller den anden discipel, men i mødet med den tomme grav sker noget nyt. Peter og den anden discipel forstår nu betydningen af de forladte ligklæder. De forstår at skriften er gået i opfyldelse og at Jesus er opstået fra de døde. De ser tilværelsen i et nyt lys.

Men Maria er derimod fastlåst i sin sorg. Hun evner ikke at tro det utrolige. Selv ikke da hun ser to engle klædt i hvidt, som sidder i den tomme grav – ikke engang ved et sådan syn har hun fantasi til at forestille sig en anden forklaring, end at nogen må have flyttet den døde. Ikke engang da hun umiddelbart efter står ansigt til ansigt med den opstandne og anklagende spørger: ”Hvis det er dig, der har flyttet ham bort, så sig hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham”.

Lad evangeliet i dag være et velmenende skulderklap til os alle, når vi tvivler. Lad det være *Johannesevangeliets* indrømmelse af, at opstandelsesberetningen er så utrolig, at selv de, der var øjenvidne, havde svært ved at tro deres egne øjne. For hverken en bortvæltet gravsten, en tom grav, sammenrullede ligklæder, to engle eller mødet med den opstandne – intet af det skaber nogen som helst tro. Man kan måske tænke, hvis blot man selv havde været til stede ved graven, hvis blot man havde set det samme som de, mon ikke det så var lettere at tro på opstandelsen? Men Maria Mag-

dalene viser os i dag, at det ikke nødvendigvis er tilfældet.

På mange måder understreger hun, hvor grufuld og total den menneskelige erfaring af døden er. Enhver der har mistet kan relatere til tabet, til sorgen og til savnet, når døden fravrister os vore kære, og vi mærker det som om, at en del af os selv dør med. Maria har mistet en væsentlig del af sig selv. Hun har mistet det menneske, der så hende som værdifuld. Hun har mistet det menneske, der hverken fordømte eller foragtede hende.

Et sådan tab kan overdøve tilværelsen i en sådan grad, at man ikke kan høre alt det, der kalder en tilbage til livet. Ej heller, når det er selve livet der kalder – sådan som det er tilfældet i dagens evangelium. For Maria Magdalene er i dødens vold. Sorgen har fået magten over hende – på samme måde som den kan få magten over os. Sorg kan overmande os. Sorg kan afsondre os fra livet. Selv mange år efter vi har mistet en elsket, ja selv når vi føler os helede, kan blot et brudstykke af en kendt melodi, en særlig bevægelse eller det at besøge et særligt geografisk sted, straks udløse minder om den, som for os var selve livet.

For Maria Magdalene er det svaret fra den, hun tror, er havemanden, der sætter hendes sanseapparat i gang. Måske er det tonefaldet, der får dødens slør til at falde, og dermed afslører, at hun står over for sin elskede ven. Måske er det i kursen han stikker for hendes tilværelse, hvormed hun kaldes ud af graven og tilbage i livet med disciplene; ind i livet som hun husker det, sådan som det var i lyset af deres mester; og så dog

i et nyt og anderledes lys, i opstandelsens lys som genopretter det fællesskab hun ellers troede døden havde brudt.

Men kærligheden kan døden aldrig tage livet af. Det er dagens evangelium. For Maria, disciplene – og alle os andre – er opstandelsen som et øjeblik af nærvær, som en evig påmindelse om, at trods døden, så er og bliver kærligheden det største.

For nok kan sorgen overmande os. Den kan overskygge og formørke vores dagligdag i en sådan grad at vi mister blikket for det liv vi er blevet givet til at leve for vores medmennesker. Men her kommer opstandelsens ord os i møde, som en evig påmindelse om, at vi aldrig er alene i vores fortvivlelse og sorg. Gud er hos os hver dag. Som et solstrejf på en grå og regnfuld april-dag, som blev vi rørt af en flig af opstandelsens mysterium, der mildt og kærligt hvisker dit navn og dermed viser dig hele tilværelsen i et nyt lys: ”Hvorfor græder du? Du er i den levende Guds gode hænder”.

Amen

Thomas Buelund
Thyholm

Salmer:

”Det sused af vinger” (Lisbeth Smedegaard Andersen), 238 – ”Det knaser fra gruset” (Jens Simonsen) – ”Nu ligger vejen øde” (Leif Rasmussen) – ”Igen berørt” (Janne Mark), 235